

El (meu) Víctor

“**C**om va el teatre? Encara recordo quan vau portar el “Living Theatre” als Campos”. Qui m’adreça la pregunta és el Víctor Siurana. L’acció se situa al soterrani de la “Llibreria Urriza”. La “Urriza” del Juan Fernández Coll, la llibreria contracultural de l’època, cantonada carrer Major i Càngilers, baixant a mà dreta. Anys 70/80. Amable i sorneguer, Víctor es referia a quan els de L’Esquella-Teatre vam portar a Lleida (al Pavelló Antorcha), la mítica, contestatària companyia no-vaioquesa del Julian Beck i la Judith Malina. Sovint coincidíem a la “Urriza” rastrejant llibres impossibles. Les nostres converses devien ser surrealistes. Me n’adono ara. Ell, dandi mostatxut a lo Nietzsche, jo grenyut post-maig 68; ell doctor universitari, jo teatre autodidacte. Malgrat les diferències de classe i formació que ens separaven, o per això mateix, Víctorposava a prova

el seu concepte d’universalitat cosmopolita (universitat inquieta) i democràtica. Conversàvem entre llibres mig oberts i violentats, frases inconcluses per allò del parlar i llegir a corre-cuita, comentaris sobre estrenes teatrals d’aquí i d’allà: un garbuix oral d’inefable urgència. La setmana passada, la Universitat de Lleida, la seva parida a la fi, li rendia un record (esquitit?), dia per

*“Com va el teatre?”,
segueixes preguntant-me. No siguis tan sorneguer, Víctor*

dia, coincidint amb el vint-i-un aniversari del seu traspàs. ¿Per què no hi era el rector, Robertito Fernández, i sí l’alcalde Ros, que com tot déu sap, són carn i unglà? Punyeteries. “Com va el teatre?”, segueixes preguntant-me. No siguitan sorneguer, Víctor...